

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: T. B.,

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2016, č. j. MV-121580-4/SO/sen-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 8. 2013, č. j. OAM-2411-25/PP-2011, jímž byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobkyně podala žalobu dne 21. 9. 2016 u Městského soudu v Praze, který ji postoupil svým usnesením čj. 10 A 170/2016-49 ze dne 30. 1. 2020 zdejšímu soudu.

II.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobkyně namítala, že žalovaná nepřihlédla k námitce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a obou dcer ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaná nevzala v potaz šestiletou délku řízení od podání žádosti, když závažnost jednání jistě nedosahuje po šesti letech takové intenzity, jako v době spáchání skutku v roce 2010. Nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně dosáhla svým řádným životem výmazu záznamu z rejstříku trestů, takže se na ni hledí jako by nebyla trestána. Žalovaná dále nepřihlédla ani ke skutečnosti, že nezletilá dcera, občanka ČR, navštěvuje osmým rokem v místě bydliště ve F. L. základní školu a nyní se bude rozhodovat po skončení ZŠ o jejím dalším studiu. Žalovaná nepřihlédla ani k tomu, že žalobkyně se svými dcerami žije dlouhodobě ve F. L., když starší dcera nyní studuje Střední gastronomickou školu v Praze. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Evropské unie.
4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že trestní příkaz potvrzuje účelové jednání žalobkyně při prohlášení otcovství dcery, aniž zahlazení odsouzení zpochybňuje spáchání skutku. Ve správním řízení bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona formou účelového určení otcovství k újmě na právech dítěte. Sama žalobkyně zkomplikovala soužití rodiny tím, že své dceři upřela jejího biologického otce, když neudělení povolení k přechodnému pobytu nepředstavuje překážku pobytu žalobkyně na území na základě jiného bytového oprávnění.
6. Žalovaná žádala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem a žalobkyně s tímto postupem vyjádřila výslovný souhlas ve svém podání ze dne 25. 10. 2016, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy ve znění účinném ke dni 4. 10. 2010 (datum podání žádosti žalobkyně), neboť podle části druhé čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb. platí, že řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
11. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
12. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanoví, že policie žádost zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Zákon o pobytu cizinců nestanovil správnímu orgánu povinnost posuzovat přiměřenost zamítavého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.
13. Článek 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
14. V posuzované věci podala žalobkyně dne 4. 10. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu a za účel pobytu označila sloučení s dcerou. K žádosti žalobkyně přiložila rodný list dcery N. B., nar. X, ze dne 24. 5. 2010, podle něhož je otcem dcery M. M., a dále osvědčení o českém státním občanství dcery. Prvoinstanční orgán zamítl žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 14. 12. 2010 čj. CPPL-03063/CI-2010-4062 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobkyně spáchala v rozhodnutí uvedené přestupky a dále byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2009 čj. 4 T 4/2007-10127 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne

20. 10. 2009 čj. 1 To 1111/2009-10346 odsouzena za kuplířství. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že měla být zkoumána přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života podle Úmluvy. Žalovaná k odvolání žalobkyně zrušila rozhodnutí prvoinstančního orgánu rozhodnutím čj. MV-49123-4/SO-2011 ze dne 5. 2. 2013 z důvodu nepřezkoumatelnosti. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně byla trestním příkazem Okresního soudu v Chebu čj. 7 T 142/2010-50 ze dne 13. 10. 2010 odsouzena za přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spočívající v tom, že nepravdivě určila otcovství k dceři ve vztahu k M. M., který není biologickým otcem dcery, s cílem umožnit dceři získání občanství ČR a zajistit dceři i sobě povolení trvalého pobytu na území ČR. Dne 6. 8. 2013 vydal prvoinstanční orgán rozhodnutí čj. OAM-2411-25/PP-2011, jímž podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žádost žalobkyně zamítl s tím, že žalobkyně dne 7. 5. 2010 nepravdivě určila otcovství k dceři, za což byla odsouzena, s cílem zajistit sobě i dceři trvalý pobyt a dceři občanství. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně namítla, že odsouzení bylo zahlazeno a je nutno na ni hledět jako na bezúhonnou, a dále uvedla *„mám nezletilou dceru, která je občankou České republiky, bydlí na adrese jako já a od 1. 9. 2013 bude chodit opět do školy v České republice. Z tohoto důvodu, z důvodu humanitárního, z důvodu strpění, a dále z důvodu hodného zvláštního zřetele, žádám, aby odvolací orgán přehodnotil moji situaci resp. moji žádost a rozhodl o udělení přechodného pobytu na území České republiky pro moji osobu.“* Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla s tím, že určení otcovství bylo účelové a navíc k újmě na právech dítěte, žalobkyně se dopustila obcházení zákona a zahlazení nezpochybňuje, že se skutek stal. K přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla: *„Pokud účastnice řízení poukazuje na dopad rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu na její nezletilou dceru, uvádí odvolací orgán, že sama účastnice řízení zkomplikovala soužití rodiny tím, že své dceři při určení otcovství upřela jejího biologického otce. Samo neudělení povolení k přechodnému pobytu účastnici řízení nepředstavuje překážku jejího pobytu na území na základě jiného pobytového oprávnění“.*
15. Soud předeseílá, že ve věci žalobkyně již správní soudy rozhodovaly. Zdejší soud rozsudkem čj. 57 A 111/2018-64 ze dne 26. 11. 2019 posuzoval zákonnost rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2018, č. j. MV-86592-5/SO-2018, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 5. 2018, č. j. OAM-13461-25/PP-2017, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 30. 8. 2017. V tomto rozsudku neshledal soud nezákonnost napadeného rozhodnutí a svůj závěr o zamítnutí žaloby žalobkyně odůvodnil tím, že zákon o pobytu cizinců nevyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když přiměřenost rozhodnutí nebylo nutné zkoumat ani na základě čl. 8 Úmluvy, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení žádné skutečnosti stran této otázky netvrdila, ani nedoložila. Dále zdejší soud uvedl, že skutečnost, že k nepravdivému prohlášení otcovství došlo v období před podáním žádosti, nemůže nic změnit na skutečnosti, že protiprávní jednání žalobkyně nadále působí účinky a žalobkyně se na základě něj nemůže úspěšně domáhat kladného rozhodnutí o žádosti. Kasační stížnost

proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 352/2019 – 33 ze dne 12. března 2020, který byl odůvodněn tím, že „*Nejvyšší správní soud pro shora uvedené uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud uvedl, že zákon o pobytu cizinců pro ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti stěžovatelky, nestanoví explicitně nutnost uvážit o možném zásahu do rodinného a soukromého života; krajský soud zároveň zohlednil, že stěžovatelka argumentaci týkající se jejího soukromého života neuvedla ani v podaném odvolání a žalovaná se jím proto nemusela zabývat ani na základě čl. 8 Úmluvy.*“

16. O žalobě uvažil soud následovně.
17. Jediná žalobní námitka spočívá v tom, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně i obou dcer nebyla žalovanou dostatečně posouzena. Žalobkyně konkrétně uvedla, že žalovaná pominula, že od podání žádosti uběhlo šest let – tato námitka je nedůvodná, protože délka správního řízení je ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí právně irrelevantní.
18. Dále žalobkyně namítla, že závažnost nepravdivého určení otcovství nedosahuje takové intenzity jako v roce 2010, kdy k určení otcovství došlo, a odsouzení bylo zahlazeno. I tato námitka je nedůvodná, protože fakt, že k nepravdivému prohlášení otcovství došlo v období před podáním žádosti, nemění právní účinky protiprávního jednání žalobkyně a žalobkyně se na základě něj nemůže úspěšně domáhat kladného rozhodnutí o žádosti. Pokud jde o zahlázení odsouzení, to podle § 106 trestního zákoníku znamená, že se na žalobkyni hledí, jako by nebyla odsouzena, ale neznamená to, že správní orgány nemohou přihlížet k tomu, že žalobkyně úmyslně nepravdivě určila otcovství dcery s cílem nabytí občanství pro dceru a získat pobytové oprávnění pro sebe i dceru (shodně výše citovaný rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 111/2018-64).
19. Žalobkyně dále namítla, že dcera, občanka ČR, navštěvuje osmou třídu základní školy a žalobkyně se svými dcerami dlouhodobě žije ve F. L., kdy starší dcera studuje v Praze. I tuto námitku posoudil soud jako nedůvodnou. Žalobkyně o své vazbě na starší dceru ve správním řízení ničeho netvrdila, proto nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže způsobit to, že se posouzením dopadů do života této dcery správní orgány nevěnovaly. Pokud jde o mladší dceru, občanku ČR, k ní žalobkyně ve správním řízení uvedla jen to, že v ČR chodí do školy a bydlí na stejné adrese jako žalobkyně. Takové obecné vyjádření determinuje i míru vypořádání této okolnosti ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, když soud konstatuje, že zákon o pobyt u cizinců zkoumání přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života nevyžaduje. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, musí být tato posouzena, pokud cizinec ve správním řízení nepřiměřenost namítne podle čl. 8 Úmluvy. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32, vyplývá, že „(...) *správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu*

správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“ (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).“ Pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do sféry žaloby, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 29, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR, aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námítky cizince. I když žalobkyně ve svém odvolání na Úmluvu neodkazovala, dovolávala se ve svůj prospěch toho, že dcera v ČR chodí do školy a bydlí na stejné adrese jako žalobkyně, a žalovaná měla proto tuto námitku řádně vypořádat. Za řádné vypořádání soud nepovažuje výše popsanou úvahu v napadeném rozhodnutí ohledně původu komplikací rodinného soužití a absence zákazu pobytu žalobkyně na území ČR. Nicméně toto nedostatečné vypořádání odvolací námítky, kterou soud posoudil jako vadu napadeného rozhodnutí, nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud totiž mohl ze správního spisu posoudit, zda z něj vyplývají okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života) nepřiměřené. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené jeho dopadům do rodinného života žalobkyně (soukromé vazby žalobkyně netvrdila). Žalobkyně v odvolání uvedla toliko to, že dcera žije na stejné adrese a chodí do školy. Tvrzení žalobkyně bylo tedy naprosto obecné a žalobkyně neuváděla, jaké konkrétní a nepřiměřené dopady bude mít rozhodnutí do rodinného života jejího či dcery. Žalobkyně nijak nekonkretizovala, proč se svou dcerou nemůže nebo nechce odcestovat na vlastní, jaký vztah s dcerou má, nakolik je dcera vázána na české prostředí a proč, kdo o dceru pečuje atd. Skutečnost, že žalobkyně a dcera sdílí jednu adresu a dcera chodí do školy, není s to převážit nad důvodem pro vydání rozhodnutí (úmyslné nepravdivé určení otcovství ze strany žalobkyně), a proto soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené jeho dopadům do rodinného života žalobkyně tak, jak svůj rodinný život žalobkyně ve správním řízení vymezila (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 259/2018 – 59 ze dne 10. ledna 2019). Pokud se tedy žalovaná dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně věnovala nedostatečně, zatížila sice své rozhodnutí vadou, nicméně tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace popsané Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 433/2017 – 29 ze dne 31. 1. 2018).

20. Soud shrnuje, že obecné skutečnosti tvrzené žalobkyní ve správním řízení nevedou k závěru, že došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, tudíž vada napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném vypořádání odvolací námitky žalobkyně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka proto není důvodná a postup správních orgánů nezaložil rozpor s čl. 8 popsané Úmluvy.
21. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. dubna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu